

Розділ 1

Теплі промінчики сонця пробивалися крізь листяне шатро і вигравали на шубці Вогнесерда. Він припав нижче до землі, розуміючи, що його хутро відсвічуватиме бурштином серед буйної рослинності.

Лапа за лапою кіт пробирався крізь папороть. Він відчував запах здобичі, від якого аж слинки текли. Вогнесерд рухався дуже повільно, поки не побачив вгодовану пташку, яка сиділа і дзьобала щось серед папоротей.

Вогнесерд випустив кігті, відчуваючи, як у лапах поколює від передчуття здобичі. Він виголоднівся після досвітнього патруля і передобіддя, проведеного на полюванні. Зараз був саме пік сезону на здобич, час для Клану від'їдатися на лісових шедротах. І хоч від новолисту дощі майже не падали, в лісі просто кишіло їжею. Тепер, коли в таборі було вдосталь свіжини, Вогнесерд міг полювати і для себе. Він напружив м'язи, готуючись до стрибка.

Раптом сухий вітер доніс до нього інший запах. Вогнесерд роззявив рота і схилив голову. Птах, либонь, теж відчув запах, бо миттю підвів голову і зібрався вже розправити крила. Тільки було вже пізно. З хашч ожини на нього кинулась біла хутряна блискавка. Вогнесерд здивовано дивився, як молодий котик накинувся на розгублену пташку і пришпилив її до землі передніми лапами, перш ніж прикінчити швидким укусом.

Спокусливий запах свіжини залоскотав Вогнесердові ніздрі. Він підвівся і вийшов із підліску назустріч пухнастому білому котику.

— Гарна робота, Хмаролапе, — нявкнув Громовий воевода. — Я до останнього не бачив, як ти підкрадаєшся.

— Ця дурноголова пташка теж не бачила, — крекнув Хмаролап, хвалькувато помахуючи хвостом.

У Вогнесерда напружились плечі. Хмаролап був його новаком і племінником. Вогнесерд мав навчити цього пухнастика всього, щоб той став добрим вояком. Хмаролап, безсумнівно, чудовий мисливець, але воевода ніяк не міг втовкмачити йому в голову, що потрібно бути хоч трохи скромнішим. Десь у глибині душі він іноді навіть сумнівався, чи зможе взагалі цей новак колись збагнути всю важливість вояцького правильника, усталені незліченними повнями звичаї та ритуали, які з покоління в покоління передавалися серед лісових котів.

Хмаролап народився в угіддях Двоногів від Вогнесердової сестри-кицюні, Принцеси, і потрапив до Громового Клану ще дрібним кошеням. Він на власному гіркому досвіді спізнав,

що Клан не знає поваги до кицюнь. Вогнесерд і сам прожив свої перші шість повень серед Двоногів, і деякі Громові коти ніяк не давали йому забути, що він народжений не в лісі. Воевода нетерпляче смикнув вухами. Він знав, що зробив усе можливе, аби довести свою відданість Клану, а от упертий Хмаролап — то інша справа. Якщо білошубий новак хоче одного дня здобутися на приятне ставлення від своїх побратимів із Клану, йому доведеться трохи збити із себе гонор.

— Можеш дякувати своїй швидкості, — зауважив Вогнесерд. — Ти ж підкрадався за вітром. Я тебе *відчує*, хай навіть і не побачив. І пташка так само.

Хмаролап спалахнув, наїжачивши довге біле хутро, і огризнувся:

— Я *знаю*, що стояв за вітром! Але ж цього дурного голуба все одно неважко було спіймати, відчув він там мене чи ні.

Молодий котик люто зиркнув на Вогнесерда, і виховник відчув, як його роздратування перетворюється на злість.

— Це горлиця, а не голуб! — кинув він. — А справжній вояк виказує більше пошани до здобичі, яка годує його Клан.

— Точняк! — відмахнувся Хмаролап. — Я щось не бачив, щоб Шиполап виказував особливу повагу білці, яку вчора притягнув до табору. За його словами, вона була настільки прибацана, що і кошеня її б упіймало.

— Шиполап лише новак, — гаркнув Вогнесерд. — Йому, як і тобі, треба ще багато чого навчитися.

— Але ж я її спіймав, хіба ні? — буркнув Хмаролап і сердито поштурхав виховника лапою.

— Вояцьке життя — це тобі не тільки голубів ловити!

— Я швидший за Яснолапку і сильніший за Шиполапа, — ще дужче завівся білий котик. — Що ти ще від мене хочеш?

— Зате вони добре знають, що вояк ніколи на нападатиме на здобич, якщо вітер дме йому в спину! — Вогнесерд розумів, що не повинен дозволяти новаку втягувати себе в суперечку, але впертість малого лютила його гірше, ніж шпичка у вусі.

— Теж мені. Ти, може, і стояв собі проти вітру, як хороший воячок, але я того голуба схопив першим! — голос Хмаролапа зірвався на люте підвивання.

— Затихни, — шикнув Вогнесерд, зненацька відволікаючись.

Він підвів голову і принюхався до повітря. У лісі було напрочуд тихо, і тільки гучний нявкіт Хмаролапа надто вже голосно відлунив поміж дерев.

— У чому річ? — роззирався Хмаролап. — Я нічого не відчуваю.

— Я теж, — зауважив воєвода.

— То що тебе хвилює?

— Тигрокіготь, — задумливо відповів Вогнесерд.

Цей темний смугастий вояк зринав у снах Вогнесерда, відколи Синьозірка вигнала його із Клану чверть повні тому. Тигрокіготь спробував убити провідницю Громового Клану, але Вогнесерд спинив колишнього воєводу і викрив його довго